

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ενιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀπεβίβη παρὰ τὸν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεσταλτὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφημερίδα ἡμερῶν. 50. Ἐξέδρα 25. Τοῖμα 25. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀνέκδοτος γράμμα διαμ. 50.—
Ἀπεριωρίστη δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γὰ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέδρα καὶ Τρίμαχοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδὲποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅπου Ἐκδοτὴς ἔσθ' 38, παρὰ τὸ Βασιλεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις. 11 Ἀπριλίου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 19

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Σὲ κανένα Σχολεῖο οἱ μαθητὲς δὲν ἐργάζονται τόσο πολὺ. Μὰ γίνονται μιὰ συχνὴ κι' ἐπιστημονικὴ ἐναλλαγὴ διανοητικῆς καὶ σωματικῆς ἐργασίας. Ὁ μαθητὴς ἀπ' τὸ θρανίον βρίσκεται στὸ πεδίο τῶν ἀσκήσεων κι' ἡ ἐναλλαγή αὐτὴ ἐμποδίζει τὴ διανοητικὴ ὑπερκόπωση.

Ἀκόμη κι' οἱ τελευταῖοι κάθε τάξεως παρασύρονται ἀπ' τὴ γενικὴ φιλοπονία καὶ γίνονται κι' αὐτοὶ ἐπιμελεῖς. Κι' ὑπάρχει κι' ἕνας λόγος ποὺ τοὺς ἀναγκάζει: κάθε μαθητὴς, μπαλινώντας στὴ σχολή, ἔχει τὴν ὑποχρέωση νὰ ὑπηρετήσῃ πέντε χρόνια στὸ στρατό. Ὡστε, ἂν στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου δὲν καταφέρει νὰ βγῇ ἀξιωματικός, εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ὑπηρετήσῃ σὰ στρατιώτη. Ὁ φόβος αὐτὸς κάνει ὥστε ἐλάχιστοι ν' ἀπορρίπτονται στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου.

Ἀλλὰ τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες, ἡ ζωὴ γιὰ τὸ νεοσύλληκτο εἶναι ἀληθινὸ μαρτύριο.

Τὸ πρόγραμμα εἶναι αὐστηρό, ὁ καιρὸς εἶναι μετροημένος μὲ τὸ σταγονόμετρο κι' ὅλες οἱ δουλειὲς πρέπει νὰ γίνονται στὸ φτερό. Μαζὺ διωκόμενος, πρέπει νὰ γίνονται μὲ ἀμεμπτη τάξη καὶ προσοχή.

Μόλις ἀντηχήσῃ τὸ ἐγερτήριο, ἡ γρήγορη τυμπανοκρουσία ποὺ κυλᾷ ἀπὸ θάλαμον σὲ θάλαμον, ἀμέσως οἱ «βαθμοφόροι» ἀρχίζουν τίς φωνές:

—Ὁρθιοὶ! στὸ πόδι! ντυθῆτε γρήγορα!

Ὡστόσο «οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοί», ὥπως ὀνομάζονται τὸν ἑαυτὸ τους οἱ μαθητὲς τῆς δευτέρας τάξεως, μένουν κάμψα λεπτὰ μέσα στὴ ζεστασιά τῶν στρωμάτων, ὡς ποὺ νὰ συνηθίσουν τὴν ἰδέαν νὰ σηκωθοῦν.

Ἀλλὰ γιὰ τὰ παγώνια δὲν ὑπάρχει ἔλεος.

Σκεφθῆτε: Εἶναι χειμώνας. Πρῶτ', καὶ

ἡ ὥρα πέντε. Τὸ παγώνι μ' ἕνα πῆδημα βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀγουροξυπνημένο. Σηκώνει τὰ στρώματά του, ντύνεται γρήγορα-γρήγορα καὶ κατεβαίνει, κουμπώνοντας τὰ τελευταῖα κουμπιά του.

Πέντε καὶ δέκα. Τρία χτυπήματα στὸ ταμπόρλο: Προσκλητήριο στὴν αἴθουσα τῆς μελέτης.

Ἵστερα σκορπίζονται: ἄλλοι στὴν αἴθουσα τῆς ξιφασκίας, ἄλλοι στὸ λουτρό, ἄλλοι στὴ γυμναστική. Εἶναι ἀκόμη σκοτάδι, ἡ γυμναστικὴ γίνεται μὲ ἡλεκτρικὸ φῶς.

Ἑπτὰ. Νέα τυμπανοκρουσία. Κατεβαίνουν τρεχάλα στὸ ἐστιατόριο. Σὲ πέντε λεπτὰ πρέπει νὰ πάρουν τὸν καφέ τους καὶ ν' ἀνεβῶν πάλι στοὺς θαλάμους γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸ «συγύρισμα».

Μαῦρο καφέ ποὺ τὸν πίνουν τὰ φτωχὰ τὰ παγώνια! Ὁρ-

«Νὰ φουξῇ βορριά στὸ κρεβάτι...» (Σελ. 146, στ. α').

θιοι, μὲ μιὰ γουλιὰ, ἔστω κι' ἂν τοὺς ζεματίζει στὸ στόμα, κι' ὕστερα φεύγουν πέρνοντας μὲ τὸ ψαμὶ τους. Πῶς ζηλεύουν τοὺς παλικοὺς ποὺ εἶναι καθιστοὶ καὶ ρουφοῦν ἡσυχα-ἡσυχα τὸ φλιτζάνι τους...

Ὑπομονή! Ἐνας χρόνος εἶν' αὐτός,

θὰ κυλήσῃ ὅλα στὸν κόσμον περνοῦν... —Γρήγορα, παιδιά!

Κι' ἀρχίζει τὸ συγύρισμα. Τὰ κουμπιά πρέπει νὰ βγάζουν σπίθες ἀπ' τὸ γυάλισμα, τὰ ροῦχα νὰ ξεσκονισθοῦν, τὰ παπούτσια νὰ στράψουν. Σὲ λίγο τὸ παγώνι ἔχει ἰδρώσει, ἔστω κι' ἂν εἶναι Γενάρης κι' ἂν ὁ θάλαμος δὲν ἔχει πουθενὰ σόμπα.

Ὅταν φτιάξῃ καὶ ξαναφτιάξῃ κάμποσες φορές, ἀνάλογα μὲ τὸ κέφι τοῦ βαθμοφόρου, τὸ κρεβάτι τοῦ καλτὴν κάσας του, τὸ παγώνι ὀφείλει νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ γυαλίσει τὸ ὅπλο του τόσο πολὺ, ὥστε πάνω στὰ σίδερά του νὰ μπορῇ νὰ καθρεφτιστῇ ἕνας παλιός.

Καὶ μόλις ἔχει τελειώσει ἴσια-ἴσια τίς μισὲς ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς δουλειὲς, τὸ διαβόλεμένο ταμπόρλο ἀκούγεται καὶ πάλι καὶ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ θὰ γίνῃ ἐπιθεώρηση ἀπ' τὸν ὑπολοχαγὸ τῆς ὑπηρεσίας. Τότε ἀρχίζει σωστὴ ἀπόγνωση. Τὰ ροῦχα φοριζοῦνται καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὴν ἀνάποδη, τὰ πράγματα ποὺ εἶν' ἐπιλωμένα στὸ κρεβάτι, σωριάζονται ὅπως-ὅπως στὴν κάσκα καὶ στὸ μπαούλο καὶ μὲ τὸ

βροντερὸ πρόσταγμα:

—Προσοχή!— ὁ νεοσύλληκτος μαρμαρώνει, ὥπως εἶναι καὶ βρίσκεται, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ περνᾷ.

Εὐτυχῶς ἐκεῖνος ἔχει πολὺ καλὰ τι συμβαίνει καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ γε-

«Αττή επιείκεια στην άταξία που του παρουσιάζουν.

«Ό,τι μένει άταχτοποιητο, το παγώνει θά το ταχτοποιήσει την ώρα της άνάπαυσης» γιατί, τούς πρώτους μήνες, άνάπαυση δέν υπάρχει γι' αυτόν.

Και τι περίεργο φαινόμενο! «Ο νεοσύλλεκτος συνθηρίζει σιγά-σιγά τόσο καλά στη γρηγοράδα και στην τάξη, ώστε τόν επόμενο χρόνο, ζητεί άπ' τούς νεοσύλλεκτους νά μή στέκονται στιγμή.

«Υστερ' άπ' όλα αυτά, σκεφθήτε και τά «βασανιστήρια». Σκεφθήτε, ύστερ' άπό τόσους κόπους και ιδρώτες, νάρθη ή δ παλίδες και νά «φυσήξει βορριά» στο κρεβάτι ένός παγωνιού!

Τώρα εί θάλαμοι είναι ταχτοποιημένοι. Είναι ώρα γιά μάθημα. Σέ δυό ζυγούς, σχηματίζονται οι λόχοι.

— Δυό μέρες περιορισμό στον τελευταίο!

Κι' όμως ποέπει νά υπάρχει ένας τελευταίος. «Όλοι μαζί δέν είναι δυνατό νά παραταχθούν. Αδιάφορο! «Ο τελευταίος θά τιμωρηθή με δυό μέρες περιορισμό.

Στά μεγάλα άμφιθέατρα, κάθε μαθητής έχει τή θέση του. Οι άνθυπαπιστές επιβλέπουν και, δίχως νά μιλούν, σημειώνουν τούς άταχτους, τούς φλύαρους, τούς νυσταγμένους. Τήν άλλη μέρα βλέπουν τά όνόματά τους ξαφνικά στον κατάλογο τών τιμωρημένων.

Διδάσκουν άνώτεροι αξιωματικοί. Τά μαθήματα είναι: Πυροβολική, Όγυρωματική, Στρατιωτική Διοίκηση και Νομοθεσία, Γεωγραφία, Τοπογραφία, Στρατιωτική Τέχνη, Ιστορία, Φιλολογία, Γερμανική γλώσσα και Σχέδιο.

Δέ σάς αναφέρω τις ιδιαίτερες λέξεις με τις οποίες οι μαθητές ονομάζουν καθέν' άπ' αυτά τά μαθήματα. «Αν μιλούσα τή γλώσσα που μιλάτε στο Σαιν-Σύρ, δέ θά καταβαλίνατε γρύ.

Τί σκληρή ή στιγμή, που δ καθηγητής δίνει τδ πρόβλημα κι' δ μαθητής δρθιος στον πίνακα πολεμά νά τδ λύσει, σπάζοντας τδ κεφάλι του μέσα σέ παραστάσεις κι' εξισώσεις.

«Όταν τελειώνει ή θεωρητική διδασκαλία, άρχίζει ή πρακτική εξάσκηση. Οι λόχοι τού Σαιν-Σύρ σκορπίζονται στην έξοχή. «Άλλοι γιά νά δοκιμάσουν εκρήξεις με μελανίτιδα, άλλοι γιά νά φτιάξουν σιδηροδρόμους έκστρατείας. «Εξω φτιάχνουν χάρτη της τοποθεσίας, εκεί σκάδουν χαρνώματα κι' άλλου κάνουν άσκήσεις βολής πυροβολικού.

Κάθε νεοσύλλεκτος παραδίνεται σ' έναν παλιό, που ονομάζεται «εκπαιδευτής» του, κι' είναι υπεύθυνος γιά τήν πρακτική μόρφωση κι' εξάσκηση τού μαθητή του. Γιά τδ Γιώργο οι άσκήσεις αυτές ήταν παιγνιδάκι. Μά δ μι-

κρός 'Αντρέ, γιά νά ευχαριστήση τόν «εκπαιδευτή» του, δούλευε σάν τδ σκυλί. Σέ δεκαπέντε μέρες, δ παλίδς τού είπε:

— Κύριε Κολοκύθα, δ «άξιωματικός αυτός» είν' ευχαριστημένος άπό σάς. Στό εξής θά σάς έχει στην προστασία του.

«Άπό τότε τά βασανιστήρια τού μικρού έπαρخیώτη έλαττώθηκαν σέ μεγάλο βαθμό.

«Εξω άπ' αυτό, δ φίλος μας έδρισκε εξαιρετική ευχαρίστηση στις πολεμικές άσκήσεις που γινόνταν στο ύπαιθρο. Δυό λόχοι έκαναν ψευδομάχη. «Ο ένας έπαιρνε θέσεις σ' ένα λόφο, δ άλλος έκανε έλιγμούς γιά νά τόν χτυπήσει καλύτερα. «Ήταν κάτι πολύ πιό διασκεδαστικό άπό μιá μάχη με «ύποθετικό έχθρο» όπως λένε στη γλώσσα της θεωρίας.

Οι άντιχνευτές έδειχναν όλη τους τήν ικανότητα νάνακαλύψουν τις θέσεις τού έχθρου, κι' όταν χτυπούσε έφοδο, οι μαθητές έδάζαν τή λόγχη «έφ' δ-πλου» και όρμούσαν. Τό σάλπισμα «παύσατε πυρ» δέν ήταν ικανό νά τούς σταματήσει.

«Υστερα χτυπούσε συνάθροιση, φίλοι κι' έχθροί έμπαιναν σέ μιá γραμμή, δ άρχηγός τών άσκήσεων έκανε «κριτική» της ψευδομάχης κι' άκολουθούσε μιá μικρή άνάπαυση, όπου οι κουλουρτζήδες κι' οι πλανόδιοι μικροπωλητές έδδευαν μονομιάς όλο τδ έμπορεύμά τους.

Τότε δ Γιώργος έδρισκε πάλι τδ φίλο του 'Αντρέ κι' άλλαζαν τις γνώμες τους γιά τήν άσκηση.

— Ένώ έχω ιδεί κι' άλλθινές μάχες, έλεγε δ Γιώργος. «Όταν, φίλε μου, ξέρεις πώς τά τουφέκια έχουν σφαίρες, δέν τρέχεις έτσι όπως τρέχαμε σήμερα.

— Αυτό βλέπεις, είναι τδ έλάττωμα μιáς ψευδομάχης, άπάντησε με έμβριθεια δ 'Αντρέ.

— Ξέρεις όμως τί σκέφτηκ' ένας σπουδαίος Ρώσος στρατηγός, δ Δραγομίρωφ; «Άκουσε νά ιδής: «Αφού δέ μπορούμε νά κάνουμε τδ στρατιώτη νά κούδεται και νά φυλάγεται, μιá που ξέρει ότι τά τουφέκια δέν έχουν σφαίρες, άς βάλουμε σφαίρες σέ μερικά. Μέσα σέ χίλια άσφαира τουφέκια, άς υπάρχη κι' ένα με σφαίρες. Τότε θά τόν συγκρατή δ φόβος — ή τύχη είναι τρελλή! — και θά φυλάγεται σά νάταν όλα τά τουφέκια γεμάτα...

— Ναί, αλλά τούφεραν άντιρρήσεις: Είναι σωστό, τού είπαν, νά σκοτωθή έστω κι' ένας άνθρωπος σέ μιá ψευδομάχη;

— Κι' αυτός άπάντησε: άς σκοτωθή ένας άνθρωπος, τή στιγμή που πρόκειται νά γυμνασθούν χιλιάδες. Είπε

τήν ιδέα του στον Τσάρο, κι' δ Τσάρος, φυσικά, γέλασε με τήν ιδέα τού στρατηγού του...

Τύχαινε συχνά, τις ώρες τών άσκήσεων, οι παλιοί νά περιστοιχίζουν τδ Γεώργο Καρδινιάκ και νά τού ζητούν νά τούς διηγήθῃ έπεισόδια τού 70, που είχαν άναλογία με τδ θέμα που έκτελούσαν. Και τότε άρχιζε σωστή διδασκαλία που όλοι τόν άκουγαν προσεκτικά. Κι' όσο προχωρούσε δ χρόνος, τόσο μεγάλωνε ή έκτίμηση που είχαν όλοι γιά τδ «μικρό πεζοναύτη τού 1870».

Γιατί οι παλιοί είχαν μάθει σιγά-σιγά, κι' όχι άπό διηγήσεις τού Γιώργου, γιατί αυτός τις άπόφεινε όσο μπορούσε, αλλά άπό ξένους, δλη τή δράση τού φίλου μας στο Μπαζέιν και στο Ντιζόν, κι' αυτό τούς είχε έμπνεύσει σεβασμό άπέναντί του.

Μάλιστα κι' δ λοχαγός Μανιτρέ είχε παινέσει τδ μαθητή του στους καθηγητές κι' οι βχθμοί έπεφταν βοοχή στο φίλο μας. Κι' έτσι, στο τέλος τού χρόνου, ήρθε δωδέκατος στην τάξη του. Είχε κερδίσει έκατόν τριάντα έπτά άριθμούς.

«Ο μικρός 'Αντρέ ήρθε δέκατος! (Ακολουθεί)

ΣΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ

Νά την, άπό τούς κάμπους πέρα τήν ξανθιάν 'Ανοιξη που πάλι στην φύση γελαστή προβάλλει, σκορπώντας μύρα στον άγέρα.

Στά χέρια της κρατά πανέρι πόχει λογίων - λογίων λουλούδια και με χαρές και με τραγούδια όλόδροσα μās τά προσφέρει.

Στό δρόμο τήν καλοσφρίζουν χαρούμενα τά χελιδόνια, πουτάν διωγμένα άπό τά χιόνια και τώρα πιά ξαναγυρίζουν.

Γέροι, στον ήλιο που ζεσταίνουν τά γέρινα, σκυφτά κορμιά τους κι' άναθυμούνται τά πλιά τους που τόσα χρόνια τά βαρβαίνουν.

Παιδιά νά τήν προυπαντήσουν, στην έξοχή, μ' άγάπη, τρέχουν και με χαρά τήν άπαντέχουν τδ διάβα της νά τραγουδήσουν.

Νά την, άπό τούς κάμπους πέρα τήν ξανθιάν 'Ανοιξη που πάλι στην φύση γελαστή προβάλλει, σκορπώντας μύρα στον άγέρα.

Μέσ' άπ' τούς κήπους θά περάσει κάθε όμορφη γιά ν' άναστήσει κι' δ λουλουδόκοσμος θάρχισει τδ πιό χαρούμενο γιορτάσι.

Και στην ψυχή μου τή θλιμμένη έρχεται πάλι γιά νά φέρει, μαζί με τώριο Καλοκαίρι, κάθε μιá έλπίδα της οβσσημένη...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Ήταν πολύ ευχαριστημένος δ Μαθίος Μπράκ, ένας υποκελευστής τού Γαλλικού ναυτικού, γιατί θά λάβαινε μέρος στην έκστρατεία που θά γινόταν στην Κίνα, γιά τούς πειρατές τού Τογκίνου. «Η άντρίκια του φωνή πόσο δυνατά άντηχούσε, όταν άποχαιρέταγε τούς γονιούς του στο χτήμα τού Βιεγύ: «—Θά τούς δείξω εγώ αυτούς τούς διαβολοκινέζους! άλλιμονό τους, αυτό μόνο σου λέω, πατέρα!» Και δ γέρος άκουγε βουρκωμένος άπό συγκίνηση κι' ένιωθε νά ξανανιώνει άπό τόν ένθουσιασμό τού μοναχογιού του. «Η μήτέρα του έτρεψε με τή σκέψη ότι δ μονάκριβός της θά πήγαινε τόσο μακριά, εκεί κάτω, στην Κίνα» άλλ' αυτό δέν τήν έμπόδισε νά κορδωθή περήφανα όταν δ γιός της τελειώνοντας είπε: «—Σας όρχίζομαι πώς ποτέ δέ θά τούς αφήσω νά μās πάρουν ούτε ένα όπλο μας, αυτοί οι κιτριναρόδες!»

«Επειτα άπό όχτώ μέρες, ο Μαθίος μπαρκαριστήκε με τούς συντρόφους του. Πρίν φύγει, είπε άκόμα στη μήτέρα του, που άφινε πιά νά τρέχουν τά δάκρυά της φανερά: «Ε! μήτέρα, μην κλαίς, τί είναι αυτά; σέ λίγους μήνες δ γιόκας σου θά γυρίσει πολύ καλά στην υγεία του, λιγάκι μελαψός ίσως, με τδ στρατιωτικό όμως μετάλλιο στο στήθος» σου υπόσχομαι, μάνα, ότι ή διαγωγή μου θά είναι τέτοια, που δέν θά μπορέσουν οι άνώτεροί μου παρά νά με παρασημοφορήσουν».

Τόν Μαθίό δέν τόν πείραζε τδ άνθυγιεινό κλίμα' πάντα προσπαθούσε νά μεταδίδει τδ κέφι του, τόν ένθουσιασμό του στους πεζοναύτες του, που μερικοί παραπονιόνταν καμμιά φορά, όταν περπατούσαν ώρες όλοκληρες άνάμεσα σέ έλη, τόσο άφθονα σ' εκείνα τά μέρη, ή όταν συχνά έπεφταν σέ ένεδρες και παγίδες που τούς έστηναν οι Κινέζοι, — γιατί προτιμούσαν αυτό παρά νά πολεμούν τίμια και παλικαρίσια.

Παρ' όλες ώστόσο τις δυσκολίες που παρουσίαζε, εξ αίτίας τών μεγάλων ποταμών, ή έκστρατεία τελείωσε γρήγορα και οι ποταμοί Σόν-Ταί και Μπάκ-Νίνχ κυριεύστηκαν, — δ πρώτος άπό τόν ναύαρχο Κουρμπέ, δ δεύτερος άπό τόν στρατηγό Μιλλώ. «Ο Γαλλικός στρατός έλαβε διαταγή νά καταδιώξει τούς Κινέζους έξω άπό τδ Χόγκ-Χού, στην άγρια πεδιάδα που άπλώνεται μεταξύ Τογκίνου και Κίνας. Άπό τήν άρχή της έκστρατείας, δ Μαθίος δέν είχε πληγωθεί καθόλου, ούτε είχε προσδληθεί άπό κίτρινο πυρετό ή δυσεντερία' όλα τού ήρθαν εδνοικά. Οι άνώτεροί του τδ είχαν άντιληφθεί' άπό μέσα του όμως δ Μπράκ καταριότανε τούς Κινέζους, που δέν τούδιναν άφορ-

μή νά δείξει και τήν παλικαριά του. «Οί δειλοί», μουρμούριζε πότε-πότε, «είναι ικανοί νά με κάνουν νά μην πάρω τδ στρατιωτικό μετάλλιο, που υποσχέθηκα στη μήτέρα μου νά τής τδ πάω όταν γυρίσω.» Γι' αυτό δοκίμασε μεγάλη χαρά όταν, έν' άπόγεμα, στις όχθες τού Χόγκ-Κού, διατάχτηκε νά φυλαξει με δεκα στρατιώτες ένα μικρό όχύρωμα, που είχαν άφίσει οι Κινέζοι εδω και τρεις μέρες.

«—Μου φαίνεται, πολύ κατάλληλο τδ όχύρωμα αυτό γιά τις έπιχειρήσεις μας», είπε δ αξιωματικός στον υποκελευστή: «θά τδ κρατήσεις ώσotto φτάσει ή όπισθοφυλακή' φαντάζομαι ότι κανέννας Κινέζος δέν θά τολμήσει νά σέ βγάλει άπό 'δω' όπωσδήποτε έμπιστεύομαι σέ σένα. Νά τδ υπερασπιστής μέχρις ότου φτάσουν οι δικοί μας. — Μπορείτε, άρχηγέ μου, νά έχετε άόλυτη έμπιστοσύνη σέ μένα», άποκρίθηκε δ Μαθίος.

Περάσαν άρκετές ώρες χωρίς νά ταραχτεί ή σιγαλιά που βασίλευε στα περίχωρα. «Ο Μπράκ συλλογίζοταν ότι ποτέ πιά δέν θά παρουσιαζοταν ή κατάλληλη ευκαιρία, όταν ένας άπό τούς σκοπούς έσημανε κίνδυνο. Μόλις είχε νυχτώσει και τού φάνηκε πώς είσε και σκιές νά κινούνται σέ λίγη άπόσταση άπό τδ χαράκωμα. «Ο σκοπός, πραγματικώς, δέν είχε άπαιτηθεί και σέ μια στιγμή τδ μικρό άρσπασμα βρέθηκε περικυκλωμένο άπό τούς Κινέζους.

Είχαν λογαριάσει καλά τήν έπίθεση αυτή. Κατά τδ συνηθισμένο τους σύστημα, πολεμούσαν τούς Γάλλους έπειδή αυτοί ήταν εκεί περισσότεροι και γρήγορα θά τούς νικούσαν. Τό όχύρωμα τδ είχαν στήσει γιά παγίδα. «Ο Μπράκ έδωσε άμέσως διαταγή νά έπιτεθούν. Δέν έδίστασε ούτε λεπτό, άν και οι Κινέζοι ήταν πολύ περισσότεροι' γιατί όλοένα και ξεπετιόνταν μπουλούκια μπουλούκια, που ήταν κρυμμένα ως τή στιγμή εκείνη με μεγάλη έπιτηδειότητα. Μ' όλη τή γενναιότητα που έδειξαν οι στρατιώτες τού Μπράκ, οι Κινέζοι νικούσαν. Τί μπορούσε νά κάνει μιá χούφτα παλικάρια μπροστά σέ τόσους κίτρινους διαδούλους που έφύτρωναν όλοένα άπό παντού; «Ο Μαθίος είσε δυό στρατιώτες του νεκρούς και τρεις θανάσιμα πληγωμένους. Εξακολούθησε όμως νά πολεμάει με λύσσα.

Οι Κινέζοι, που ήξεραν άπό τούς κατασκόπους τους πόσοι ήταν εκεί οι Γάλλοι, σκεφτηκαν τότε πώς θά ήταν μεγάλη δόξα γι' αυτούς άν τούς έπιασαν ζωντανούς. Μέσ' στο σκοτάδι, σηκώσαν μιá λευκή σημαία κι' ένας κήρυκας Κινέζος προχώρησε προς τόν Μπράκ.

«—Άπό μέρος τού άρχηγού μας,

είπε σέ παραφθαρμένη Γαλλική, σέ διατάσσω νά μου παραδώσεις τά όπλα σας. Προς τί νά σκοτωθήτε άνώφελα, άφου χωρίς άλλο θά νικηθήτε; — Νά σου παραδώσω τά όπλα μας; άποκρίθηκε με περηφάνεια δ Μαθίος: «πήγαινε νά πείς στον άρχηγό σου, άν θέλει, άς έλθει νά τά πάρει!»

«Ότόσο δ κήρυκας επέμενε: — «Γιατί νά πολεμήσετε άκόμα; τί έχετε νά έλπίζετε; δέν σάς μένει παρά νά παραδοθήτε.»

Τότε δ Μπράκ, μ' ένα ψυχρό βλέμμα, είπε: «Αν δέν σάς νικήσωμε, μās μένει νά πεθάνωμε τίμια στο μέρος που μās έμπιστευθήκανε.» Και ύστερα, χωρίς ν' άκούσει περισσότερα, γύρισε στους στρατιώτες του που έπιδοκίμασαν τά ήρωικά του λόγια και ξανάρχισαν νά πυροβολούν χωρίς διακοπή.

«Ένας τέτοιος ήρωϊσμός πρέπει νά έχει άνταμοιβή! «Η όπισθοφυλακή που διευθύνεται προς τδ όχύρωμα, βιάζει τδ βήμα της με τόν κρότο τών πυροβολισμών και σέ μισή ώρα, ένω είχαν μείνει μόνο τρεις άντρες κι' δ Μπράκ, φτάνει. «Πύρ όμαδόν» εναντίον τών Κινέζων τούς κάνει νά υποχωρήσουν' φεύγοντας όμως, πυροβολούν άκόμη μιá φορά τούς υπερασπιστές τού όχυρώματος. 'Αλλιμονο! μιá σφαίρα πληγώνει στο στήθος τόν Μαθίό' πέφτει, αλλά κρατιέται άκόμα κι' αισθάνεται τδ λοχαγό της όπισθοφυλακής, που τρέχει και τού καρφώνει στο στήθος τόν πολεμικό σταυρό, σά νάθελε νά τού γλυκάνει μ' αυτό τή πληγή του.

«—Α!» λέει σιγά μ' έξασθημένη φωνή, σάν πνοή, — δ θάνατος τόν είχε άγγίσει με τά φτερά του, — «θήελα οι γονείς μου νάξεραν με ποιό τρόπο κράτησα τήν υπόσχεση που τούς έδωσα όταν έφυγα, νά μη παραδώσω τά όπλα μου και νά πάρω αυτό τδ μετάλλιο. — «Ήσυχασε, φίλε μου», τού άπαντά δ λοχαγός σφίγγοντας τδ χέρι του, «σου υπόσχομαι ότι μιá μέρα θά τδ μάθουν' θά τούς τδ γράψω εγώ!»

Σά νά περίμενε αυτά τά λόγια, δ Μαθίος, κάνοντας κάποιο κίνημα σά νά ευχαριστούσε τδ λοχαγό, ξεψύχησε.

(Clotilde Leclerc.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΟΥ

3.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ...

(... μίās αλησμόνητης συμφοιτήτριάς μου, που έπνέη εδω και κάμποσα χρόνια στο Φάληρο).

«Αφού η' ευλάβεια στοργική σ' άπλώσε τδ κύμα, με τδ ύστερόν παράπονο άστόχαστα κοιμήσου. Σιωπές με θλίψη ένας σταυρός πάνω στο κρú σου μνήμα, θαρρείς πώς δέεται κλαίγοντας γιά τήν πικρή θανά σου.

ΚΑΡΙΑΟΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Α γλωσσικά ζητήματα δὲ μᾶς, ἀφῆσαν καιρὸ νὰ μιλήσουμε, καί... γιὰ τὸν καιρὸ. Ἀ, τί ὥραιος! Ἀνοιξη σωστή. Θερμοκρασία 15

ὡς 20 βαθμῶν, πού εἶναι ἡ κανονικὴ ἀνοιξιάτικη κι' ἡ πιὸ ποθητὴ, ἡ πιὸ εὐχάριστη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ὑπαίθρου. Οὐρανὸς καθαρὸς, ἀσυννεφιαστός, ὀλαγάλανος, σὰ νὰ ζεσταθῇ κι' αὐτὸς καὶ νὰ πέταξε τὶς μαρτιάτικες ἐκείνες γούνες πού ἐστάζαν καὶ μᾶς ἐδρεχαν τόσες ἡμέρες... Θάλασσα ἤσυχη, ἀκύμαντη, στρωτὴ σὰν καθρέφτης. Ἀεράκι γλυκὸ καὶ μυρωμένο ἀπ' τὰ μύρια λουλούδια τοῦ ὀλοπράσινου κάμπου, τῶν λόφων, τῶν βουνῶν. Χελιδονίων κι' ἄλλων πουλιῶν φαιδρὰ κελαδήματα. Ἡλιος χαρὰ Θεοῦ τὴν ἡμέρα. Καὶ φεγγαράκι μελιστάλαχτο τὴ νύχτα...

Μὰ καὶ τί ἄλλο χρειάζεται γιὰ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμον καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ; Ὑγεία φτάνει μόνο νάχη καὶ νὰ μὴ τὸν βαραίνει καμμιά στενοχώρια. Ἀλλὰ μήπως, τώρα τὴν ἀνοιξη, κι' οἱ ἀρρώστειες δὲν γιαντεύονται κι' οἱ λύπες δὲν περνοῦν; Μήπως ὁ ἀρρωστος δὲν αἰσθάνεται τὸ σῶμα του πιὸ δυναμωμένο κι' ὁ λυπημένος τὴν ψυχὴ του ἐλαφρότερη; Καὶ γιὰ τί ἄλλο ἐγείνει αὐτὴ ἡ θεία ἀνοιξη, παρὰ γιὰ νὰ δυναμώνῃ καὶ νὰ παρηγορῇ; Γιὰ τί ἄλλο χαμογελά τώρα ὀλοπρασινὴ ἡ Φύσις, παρὰ γιὰ νὰ δίνη στὸν ἄνθρωπον θάρρος κι' ἐλπίδα; Σὰ νὰ τοῦ λέγῃ:

«Μὴ φοβάσαι, μὴν πικραίνεσαι, μὴν ἀπελπίζεσαι! Ὅπως περνᾷ ὁ χειμῶνας, ἔτσι περνοῦν ὅλα. Δὲ μὲ βλεπεις ἐμέναν; Χτὲς ἀκόμα, ἀνανθη, ἀφυλλη, γυμνή, γεμάτη ξεράδια, κουκουλωνόμουν μὲ χιονία καὶ μὲ σύννεφα γιὰ νὰ μὴν κρυωνῶ. Κι' ὅμως ἔτρεμα, στέναζα, βογγούσα καὶ τὰ δακρυὰ μου ἔτρεχαν ποτάμι... Μὰ ἰδὲς με τώρα! Ποσα φύλλα, πόσα λουλούδια, πόσα πουλιά! Ξανάνιωσα, ξαναγεννήθηκα, εἰμ' εὐτυχισμένη! Ἔτσι βελω νάσαι καὶ σύ. Κι' ἂν κάποτε συλλογιστῇς πὼς ὁ χειμῶνας θὰ ξανάρθῃ, μὴν ξεχάσης πὼς κι' ἡ Ἀνοιξη δε θα φύγῃ γιὰ πάντα!»

Ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Χειμῶνας κι' ἀνοιξη, τρικυμία καὶ γαλήνη, λύπη καὶ χαρὰ. Καὶ τόσο ταχτικά, τόσο σταθερά, τόσο ἀναπόφευκτα διαδέχεται τὸν ἄλλο, πού πολλοὶ ἄνθρωποι κατανατᾷ νὰ ποθοῦν,

νὰ νοσταλγοῦν τὸ χειμῶνα, τὴν τρικυμία, τὴ μελαγχολία, ὅταν ἔχουν ἀνοιξη, γαλήνη καὶ χαρὰ! Γιατὶ ξέρουν καλὰ καὶ πὼς αὐτὸ πού νοσταλγοῦν ἂν ξαναγύριζε ἀξαφνα, θάταν προσωρινό. Ὅπως καὶ μιά χιονιὰ μέσ' στὸ Μάη, ὅπως καὶ μιά καλοκαιριάτικη λιχκάδα μέσ' στὸ Γενάρη, ὅπως μιά στενοχώρια μέσ' στὸν πλοῦτο, ὅπως μὴ ἀρρώστεια μέσ' στὴν ὑγεία, ὅπως μὴ λύπη μέσ' στὴν εὐτυχία.

Ἀς μὴν πλανιέται κανενας! Ἡ ζωὴ εἶν' ὥραία, ὁ κόσμος εἶναι καλός. Οἱ αἰσιόδοξοι ἔχουν πολὺ πιὸ μεγάλο δίκιο ἀπὸ τοὺς ἀπαισιόδοξους. Κι' ὅς πάροουμε μόνο τὴ θερμοκρασία πού τὴν ἐπιδραση ἔχει στὴ ζωὴ καί, φυσικά, στὴν εὐτυχία: Ἡ ἀνοιξη καὶ τὸ φθινόπωρο, οἱ εὐκρατες, οἱ γλυκεῖς ἐποχές, περιορίζουν, περισφίγγουν τόσο τὶς ἄλλες δύο, πού δὲν ἀφίνουν παρὰ λίγες ἡμέρες γιὰ τὸν ὀριμὸ, τὸν ἀνυπόφορο χειμῶνα, κι' ἄλλες τόσες γιὰ τὸ φλογερὸ, τὸ κυνικὸ νὰ ποῦμε θερος. Ἄν ὁ χρόνος ἔχῃ 365 μέρες, οἱ 300 εἶναι ὥραιες ἢ τουλάχιστο ὑποφερτές, καὶ μόνο οἱ 60 εἶναι ἀσχημες ἢ ἀνυπόφορες ἀπὸ πολὺ κρύο ἢ πολλὴ ζέστη. Κι' ὅχι μόνο στὸ κλίμα μας, πού εἶναι προνομιοῦχο, ἀλλὰ σχετικῶς καὶ σ' ἄλλα. Γιατὶ κι' ἡ συνήθεια παίζει σπουδαῖο μέρος στὴ ζωὴ καὶ καθενὸς εἶναι συνειθισμένος μὲ τὸ κλίμα τοῦ τόπου του, — ὁ Ἕλληνας στὴν Ἑλλάδα, ὁ Ρώσος στὴ Ρωσία κι' ὁ Μαροκινὸς στὸ Μαρόκο.

Ἄν ἐξαίρεσουμε λοιπὸν τὶς πολιτικὰς χώρες, πού εἶναι κι' οἱ λιγότερο κατοικημένες τῆς γῆς, παντοῦ ἄλλου, ὅπως καὶ ἐδῶ, τὸ καλὸ ἢ τὸ ὑποφερτὸ εἶναι πιὸ πολὺ, πιὸ συχνό, πιὸ μακρὺ, πιὸ πολυκαιρινὸ ἀπ' τὸ κακὸ καὶ τὸ ἀνυπόφορο. Ἔτσι, ἀπαράλλαχτα, καὶ στὴ ζωὴ. Τὰ εὐχάριστα εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ δυσάρεστα, τὰ εὐνοϊκὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀντίθετα, οἱ εὐεξίες περισσότερες ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες, οἱ χαρὲς, μικρὲς ἢ μεγάλες, περισσότερες ἀπὸ τὶς λύπες, οἱ εὐτυχίες περισσότερες ἀπὸ τὶς συμφορές. Ὅποιος πιστεύει τὸ ἐναντίον, ἢ δὲ θάκανε ποτὲ τὸ λογαριασμό, ἢ θὰ βρέθῃκε σ' ἐξαιρετικὰ κακὲς συνθήκες ποῦ τον ἔκαμαν χωρὶς νὰ θέλῃ ἀπαισιόδοξο, ἢ θάχῃ τὴν ἀπαισιόδοξο μέσῃ του, σὶὸ αἷμα του, ἀπὸ ἓνα ἐλάττωμα ὀργανικόν, καὶ θὰ μεγαλοποιῇ τὰ κακά, καὶ θὰ φανταζεται πὼς εἶναι δυστυχισμένος κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι μακκίσιος. Τὸ ξέρω, μερικοὶ τέτοιοι ἄνθρωποι βλέπουν ὅλον τὸν κόσμο μαῦρο. Δὲν εἶναι ὅμως! Ὁ κόσμος ἴσα-ἴσα λάμπει ἀπὸ τὰ ποικιλόχρονα κι' ὥραιότερα χρώματα. Τώρα τὴν ἀνοιξη μάλιστα εἶναι σωστὸ πανηγύρι!.. Δὲ σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, σὰ φωταγωγημένος καὶ σηματοστόλιστος; Ἐγὼ

τουλάχιστο, καθὼς τὸν βλέπω τώρα μπροστά μου, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι μιά μεγάλη, πολὺ μεγάλη γιορτὴ, μιά 25ῃ Μαρτίου νὰ ποῦμε παγκόσμια, καὶ γεμάτος χαρὰ, μοῦρχειται νὰ φωνάξω ζήτω, ζήτω!..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12'. (Συνεχαις)

Ἐδείχνε ὅμως πολὺ περισσότερη ἀγάπη στὸ Γεροθωμά. Ὅταν ἡ μικρὴ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε, μὰ χωρὶς νὰ γελά καὶ χωρὶς νὰ τρέχῃ ἢ γλώσσα τῆς ὅπως πρωτύτερα, ὁ ἀγαθὸς γέρος τὴν χαίδευε κι' ἀναστέναζε, γιὰτὶ καταλαβαίνει πὼς ἡ κορούλα του εἶχε τώρα ἓνα βάρος, πού αὐτὸς δὲν ἤξερε πὼς νὰ τῆς τὸ σηκώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Καὶ θάταν μεγάλο αὐτὸ τὸ βάρος γιὰ κοριτσάκι ἐφτά χρόνων! Ἡ Μαρίκα αἰσθανόταν φόβο καὶ δυσπιστία· αἰσθανόταν ἀκόμα ταπείνωση, γιὰτὶ θυμόταν τὰ σκληρὰ λόγια τῶν συμμαθητριῶν τῆς· αἰσθανόταν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὶς «παιδέψῃ ὁ Θεός», ὅπως εἶχε πῇ ὁ Γεροθωμάς. Αὐτὴ μόνῃ τῆς μάλιστα θὰ τὶς παίδευε, θὰ τὶς τιμωροῦσε, ἂν εἶχε τὴ δύναμιν...

Ὡστόσο ἤρθε τὸ Σαββάτο κι' ἡ Μαρίκα αἰσθάνονταν πάλι κάποια χαρὰ, γιὰτὶ κατὰ Σαββάτο ὁ Γεροθωμάς συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ στὴ γειτονία ἐκεῖνη ὅπου κατοικοῦσε ἡ κυρία Φανή. Πόσο τὴν ἀγαποῦσε ἡ Μαρίκα, κι' αὐτὴν καὶ τὰ καλὰ τῆς παιδάκια, πού μὲ τὴν τὴν καλοσύνη καὶ προθυμίαν τῆς δὲχόνταν στὸ σπῖτι τους καὶ τῆς καλομιλοῦσαν καὶ τῆς θεωροῦσαν σὰν ἀδελφὴ τους!

Ἀργήσαν ὅμως νὰ φτάσουν, γιὰτὶ ἀναγκαζόνταν νὰ στεκόνταν σὲ πολλὰ μέρη, γιὰ νὰ πουλοῦν μύλους. Πόσους ἐπουλήσαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν! Δίγοι ἔμεναν πιά στὸ κοντάρι. Μὰ ἡ Μαρίκα ἀνυπομονοῦσε τόσο νὰ ἰδῇ τοὺς φίλους τῆς, πού θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ σταθοῦν πουθενά καὶ νὰ μὴ πουλήσουν οὔτε ἓνα μύλο. Χρόνος τῆς φάνηκε κείνο τὸ πρωὶ...

«Ποιὸς ξέρει, ἔλεγε, ἂν θὰ τοὺς βροῦμε αὐτὴ τὴν ὥρα στὸ σπῖτι. Μπορεῖ νὰ βγῇκαν...»

Κι' ἀνησυχοῦσε πολὺ.

Ἐνῶ περπατοῦσε ἔτσι, μὲ τὸ νοῦ τῆς ὅλο στὴν κυρία Φανή καὶ στὰ παιδιὰ τῆς, εἶδε ἀξαφνα μπροστά τῆς ἓνα κορίτσι πού τὸ γινώρισ' εὐθύς. Ἦταν μὴ μαθήτρια τοῦ σχολείου κι' ἴσα-ἴσα ἐκεῖνη πού τὴν εἶχε βασανίσει περισσότερο. Τὸ αἷμα ἀνέσθῃκε τότε στὸ πρόσωπο τῆς Μαρίκας πού κοκκίνισε ὅλο ἀπὸ θυμὸ. Κι' ἀμέσως ἔσκυψε, πῆρε

μὴ πέτρα καὶ τὴν ἔρριξε γιὰ νὰ τὴ χτυπήσῃ. Τὸ μετάνιωσε ὅμως στὴ στιγμή κι' ἔτρεξε νὰ φτάσῃ τὸ Γεροθωμά πού προχωροῦσε. Καὶ τρέχοντας, γύρισε μὴ στιγμή νὰ ἰδῇ πού ἔπεσε ἡ πέτρα τῆς.

Ἀλλὰ ἡ πέτρα δὲν εἶχε πάει πολὺ μακριά. Τὸ χεράκι τῆς Μαρίκας δὲν εἶχε τόση δύναμιν ὡς τὴν πετάξῃ ὥστε νὰ φτάσῃ τὴν ἐχθρὰ τῆς. Κι' ἔπεσε κει στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἡ κακὴ μαθήτρια δὲν χτυπήθηκε, δὲν εἶδε καὶ τὴν πέτρα, οὔτε κατάλαβε πὼς τῆς ἔρριξαν ἀπὸ πίσω πετριά. Γιατὶ καθὼς εἶχε ἰδεῖ τὴ Μαρίκα μὲ τὸ Γεροθωμά, φοβήθηκε τὸ γέρο καὶ προχώρησε πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰποφύγῃ καὶ νὰ κινεῖται μαλῶμα.

Στὴν περίστασιν αὐτῇ, ἓνας μόνο ἐπαθε κάτι κακό, κι' αὐτὸς ἦταν ἡ Μαρίκα. Καθὼς ἔτρεχε, τὸ πόδι τῆς χτύπησε σὲ μὴ μεγάλη πέτρα κι' ἔπεσε χάμω. Ὁ Γεροθωμάς ἔτρεξε καὶ τὴν σήκωσε. Ἡ μὴ τῆς εἶχε ἀνοίξει κι' ἔτρεχε αἷμα. Τὸ χερί τῆς εἶχε γδαρθεῖ σὲ διάφορα μέρη. Κι' ὅταν ἔκαμε νὰ περπατήσῃ, εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ στέκεται στὰ πόδια τῆς.

«Ἀ, τὸ ποδαράκι μου!...» φώναξε κι' ἔκλαιγε ἀπ' τὸν πόνο.

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν κάτι παιδιὰ πού ἐπαιζαν τοὺς στρατιώτες. Καθὼς ἀκούσαν τὶς φωνὲς τῆς Μαρίκας, στάθηκαν, ἄφησαν τὸ παιχνίδι τους κι' ὁ μικρὸς λοχαγὸς, ἀφίνοντας μάρμαρο τὸ λόχου του, ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ σπῖτι καὶ ξαναβγήκε σὲ λίγο μὲ μὴ νέα γυναῖκα, πού τὴν ἔσερνε ἀπ' τὸ χερί πρὸς τὴ Μαρίκα φωνάζοντας:

«Εἶναι ἡ Μαρίκα, μαμμά!... Ἐπεσε καὶ χτύπησε τὸ πόδι τῆς!...»

Ἐλα, ἔλα, μαμμά, νὰ τὴν γιαντρίσῃς!

Θὰ τὸ μαντέψατε: Ὁ μικρὸς λοχαγὸς δὲν ἦταν παρὰ ὁ Γιώργος, ὁ γιὸς τῆς κυρίας Φανῆς. Κι' ἐφθασε μὲ τὴν μητέρα του τὴν ὥρα πού ὁ Γεροθωμάς προσπαθοῦσε νὰ σηκώσῃ τὴ Μαρίκα, νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκυαλιά του, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ πατήσῃ τὸ ποδαράκι τῆς.

Δὲν ἦταν ὅμως καὶ τόσο εὐκολο νὰ τὴ σηκώσῃ ὁ γέρος. Γιατ' εἶχε μεγαλώσει ἡ Μαρίκα, εἶχε γίνῃ ἄλλη τόση ἀφότου ζοῦσε μαζί του. Ἐπειτα ὁ καὶ-μένος ὁ Γεροθωμάς κρατοῦσε καὶ τοὺς μύλους του, κρατοῦσε καὶ τὶς σκουπί-τες τῆς μικρῆς.

Ἡ κυρία Φανή, πού δὲ ντρεπόταν ποτὲ νὰ κάνῃ τὸ καλὸ, πῆρε τὴ Μαρίκα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γεροθωμά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε στὸ σπῖτι μου, νὰ ἰδοῦμε

Ἡ κυρία Φανή τὸ ψηλάφησε, τὸ κοίταξε καλὰ κι' ἔπειτα, γελαστά, εἶπε στὸ Γεροθωμά:

— Δὲν εἶναι τίποτα, Γεροθωμά μου, μὴ φοβῇθῃς. Τὸ ζούλισε μονάχα, εἶναι ζουλιμένο. Αἰμιλία, δὲς μου μὴ λεκάνῃ μὲ κρύο νερό. Καλὰ... Ἐσύ, πουλάκι μου, μὴ φο-
δᾶσαι καὶ θὰ γίνῃς καλὰ γρήγορα. Τρόμαξες, ἀλήθεια, μικρὴ μου; Πιὲς λίγο νεράκι, νὰ ἡσυχάσῃ ἡ καρδιά σου πού χτυπᾷ!..
Δὲς καὶ τὸ χεράκι σου τῆς Αἰμιλίας νὰ σοῦ τὸ πλύνῃ. Κοίταξε, τὸ αἷμα στάθηκε. Οὔτε τὸ χεράκι σου, οὔτε ἡ μυτίτσα σου τρέχει πιά. Ἐ, τὸ ποδαράκι σου εἶναι λιγάκι καλύτερα;
— Μάλιστα, κυρία Φανή... δὲν με πονᾷ πιά τόσο πολὺ...
Ναί, δὲν τῆς πονοῦσε πιά τόσο πολὺ, μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τὸ πατήσῃ. Ἄμα ἔκανε νὰ περπατήσῃ, ξεφώνιζε ἀπ' τὸν πόνο.
Ἡ κυρία Φανή σκέφθηκε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:
— Μοῦ τὴν ἀφίνεις, Γεροθωμά μου, ἐδῶ; Θὰ ἐξακολουθήσω τὰ κρύα νερά, ἔπειτα θὰ τῆς τὸ δέσω κι' ὡς αὔριο θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ. Ἐνῶ ἂν τὴν πάρῃς τώρα μαζί σου, ἂν κάμῃ δρόμο, φοβάμαι μὴ φλογιστῇ τὸ ποδαράκι τῆς. Ἐνοια σου, κι' ἐγὼ ἐδῶ θὰ τὴν ἔχω σὰν τὰ παιδιὰ μου. Μοῦ τὴν ἀφίνεις;
— Νὰ μείνῃ! νὰ μείνῃ! φώναξαν τὰ παιδιὰ χοροπηδώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.
— Μαρίκα, νὰ μείνῃς μαζί μας!
— Ἐγὼ θὰ σοῦ ξάσω νὰ παίξῃς τὴν κούκα μου!
— Ἐγὼ θὰ σοῦ ξάσω τὸ μπλό-μπλόμπλο μου.
(Ἀκολουθεῖ)

P H T A

46.

Ὅταν ἔκαμε καλὸ Κι' ἐληρώθηκε μὲ καλὸ Ἀπ' ἀχάριστό σου φίλο, — Μπράβο θὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ, Κι' ἂν τὸν πάρῃς μὲ τὸ ξύλο! CHEF

Ἡ κυρία Φανή προσπαθοῦσε νὰ τῆς βγάλῃ τὸ παπούτσι. (Σελ. 149, στ. 6')

«συνδρουητής μου στις εικόνες».)
 «Τον (είδες τι τράβηξες; άλλη φορά
 λοιπόν, άμυ έχεις τίποτα, να τό
 λές άμέσως» δέν χρωιάζονται τέτοια
 «μυστικά».) Τριανταφυλλένιαν
 (μπράβο! περιμένω) 'Ιδανισμόν
 (σωστή ή βλά σου' αλλά ο καίμενος
 δέ φταίει· τό έδωσες κι' άλλου άπει-
 ρή δέν ήξερε πώς θά του τό δημο-
 σεύτω' καλά σούκαμπαν και σού-
 σπιαν τό θερμόμετρο, άρνού άρρώ-
 σταινε... με τά δέκατα' ο κ. Φ.,
 άντου ξανχαλάσχη τό ρολόι, θά τό
 πάη στόν πατέρα του Μυτηλινιού.)
 Τάνιαν (τά έλαβα' ήσυχασε) Κρι-
 νάκι (έστειλα' έχει καλώς) Ν.
 Κλάδ. (έλαβε, ευχαριστώ) Μίμην
 Μωρέτην (έξατάται' κατά τό χα-
 ρακτήρα' γι' αυτό οι παλαιοί έλα-
 γαν «έπον δέν πίπτει λόγος, πίπτει
 ρέδος».) Σανθόν Βιολιστήν, 'Α-
 ραχνιασμένον, Σκλαβωμένον 'Η-
 ρωα, Μαγευτικόν Κόλπον κτλ.
 κτλ.

Σκλαβωμένην Πατρίδα, 'Ελ. Ν.
 Ρουσσάκη. Μικρό Θρηιάτικι,
 'Αριστοφάνη, 'Αθανάσιον Καλπ.,
 'Ακακίαν (έστειλα.)

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά
 την 11 'Απριλίου, θάπαντήσω στο
 έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 220οῦ Διαγωνισμοῦ
 Αί λύσεις δεκταί μέχρι 11 'Ιουνίου.

286. Δεξιόγρφος

Συμπερασματικῶ
 Καί γεωμετρικόν,
 Τά δυό μαζί έπαρχία
 Γνωστή στήν 'Ισπανία
 'Υπνιάρα

287. Διπλοῦς Δογοπαικτικῶς Δεξιόγρφος

"Αν τύχη κι' εὔρω Τά
 Στό δρόμο καθῶς τρέχω,
 —Δέν εἶναι χωράτι, —
 Μεγάλη χώρα βρέχω.
 Μ' αν εὔρω Πί, ἄλλη τώρα,
 Πολύ μεγάλη χώρα,
 'Ολάκερη τήν ἔχω.

'Αφρομένο Κῦμα

288. Διπλοῦς Μεταγραμματισμῶς

Ποταμός περίφημος
 Γίνεται λουτροτόπος
 Γράμμα του αν ἄλλάξη,
 Καί με μι' ἄλλη ἄλλαγή.
 "Ενα κατάσπερο πουλί
 Μπρός σου θά πετάξη.

Νιάναρο

289. Παλαιόν Δίνιγμα

Οι κάμποι μου ξεροί και γυμνω-
 μένοι,
 Δίχως σταλιά νερό οι θαλασσές
 [μου]
 Και δίχως σπίτια οι χώρες οι
 [τρανές μου].
 Δέν εἶμαι τίποτα σχεδόν, και εἴμ' ἡ
 [οικομένην].

Πληρωμένο Περιστερί

290. Πυράμις

+ Οι σταυροί νησις τ. Αιγαίου.
 ++* = Θεός τῶν Δασῶν.
 ++* = Πτηνόν ἀρπακτικόν.
 ++*+* = Όρος τῆς 'Ελλάδος.
 ++*+*+* = Πέρας στρατηγός.
 ++*+*+*+* = Ἀρχαίος γεωμέ-
 τρης και αστρονόμος.

'Ελληνική Δόξα

291. Κρυπτογραφικόν

12345678 = 'Αρχαίος ποιητής.
 23478 = Ποταμός.
 356478 = 'Αρματικόν.
 45325 = Κράτος.
 54625378 = Αυτοκράτωρ.
 65328 = Μόριον ὕγρου.
 765828 = Αἰσθησις.
 815678 = 'Ιχθύς.

'Ιππότης τοῦ Μεσαίωνα

292-296. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀντολλαγῇ ἐνός γράμματος
 ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐ-
 νός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά
 σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγομματι-
 σμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 λαός, κίων, φῶρος, ἄκρουρ, βολή.
 Χελιδὼν τοῦ 'Εβρου

297. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
 τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
 τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
 τον τῆς τρίτης και ὅτω καθέξης,
 ἀποτελοῦν ἡπειρον:

1, Μοῖρα· 2, Πόλις τῆς 'Ιωνίας·
 3, 'Αρχαῖος ζωγράφος· 4, 'Ενδο-
 ὅς ἐλλ. πόλις· 5, Κράτης τῆς
 Εὐρώπης· 6, Βσι' εὐς τῆς Συρίας·
 7, Πόλις τῆς 'Ισπανίας.

Ἄντα τοῦ 'Εβρου

298. Φωνηεντόλιπον

Δγ-κ-π-ε-ρ-ο-ρ-ξ-ς;

Δν-θ-τ-ξ-ν-π-ς!

'Ενάβη

299. Γεῖφος

Οὐ
 ιτ Ν Ν
 ιτ Ν Ν
 ετ Ν Ν Ν Ν
 ιτ Ν Ν
 ιτ Ν Ν

'Ελεύθερος Θράξ

Διὰ τούς Γαλλομαθεῖς

300. Anagramme

Simple céréale, mais sans moi
 Certes ne vit personne ni toi;
 L'ordre des lettres si tu changes,
 Je suis beau comme les anges.

Ξάνθιπος

301. Chemin de Fer

E * * * * E * * * * E * * * * E * * * * E
 Temple; Pays d'Afrique; Jeu
 d'esprit; Corp celeste.

Διγυντία Φελλάχα

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλλ. 4.

53. 'Ελασσών ('Ελλάς, ὄν.) —
 54. Μάιος-Γαῖος. — 55. 'Αργης-
 Ρήγας. — 56. Ελευσίς-έλευσις.
 57. Κ Α Μ Η Λ Ο Σ 58. Π Ε Ι Σ Ι -
 Ρ Α ΣΤΡΑΤΟΣ
 Ι Α Ι Σ Σ Ο Σ ('Ερέτρια,
 Υ Ω Ρ Ι ια τ ρ ό ς,
 Κ Ν Μ Σ σ τ ρ α τ ό ς,
 Ο Ο ο τ ρ ί ο ς, Ρέα,
 Σ Σ 'Α ρ α ρ ά τ,

'Οράτιος.) — 59. 'Αδανα, 'Αμαξία,
 'Αγορά 'Αθηνά, Αἴθρα. — 60 ΕΡ-
 ΜΙΟΝΗ ('ΕΡμής, κάμινος. 'ΗσίΟ-
 δος, 'Αντιγόνη.) — 61. Τὸ καλὸ
 τὸ παλικάρι ξέροι κι' ἄλλο μονο-
 πύ. — 62. Τῆς περὶ τὸ σῶμα
 ὅπως μὴ ἀμείν (τίς, περὶ τόσο
 μα, ἡ γῆ, ἄς μί, α με λι.) — 63
 Lundi, Dimanche, Jeudi, Sa-
 medi.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις με
 ἅλᾳ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τι-
 ῆμα. Πέουν τῶν 10 λέξεων 40
 λεπτά ἡ λέξις, με πλάνια δέ στοιχεῖα
 λεπ. 50 καί με καφαλάια λεπ. 70
 'Ο χαριετός στίχος δραχμῆς 2.
 'Η προκληρομένη εἶναι ἀπαράιτητη.

(ΚΕ'—484)

Νίσβγαλο Τριαντάφυλλο, ὅλο σαχα-
 μάρες και ἀνοησίες λέγεις. Νά
 ἀνακαλύψης τὴν Μήλιβι και Φαῦστα;
 εἶναι ἄσπετο νά τό σκέπτεσαι. Πῶς
 φοβόμεθα μήπως μᾶς ἀνακαλύψης
 χά! χά! χά!

ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ, ΑἴΤΝΑ, ΕΚΛΑ

(ΚΕ'—485)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΚΕΡΑΥΝΙΤΙΚΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Μ' ὑποταχθέντες οἱ ἑταῖροι Χωματοφ...
 Σωματοφύλακες' ἔμασσανόγονται,
 'Αθῶς: Ρηγάδουλος, 'Αραμῆς: Συρό-
 πολος, Κόμης Γυῖτης: Φιμερέλλης.
 Μάθετε νά ὑποτάσσεσθε.

(ΚΕ'—486)

ΥΒΩΝ

Α νακαλύψης: Σανθός Βιολιστής =
 Κρασάς, 'Ανθρωπος = Τσεκούρας,
 Κοκάντης = Βοισιμῆς, Οἰθῆς Μάν-
 νας = Βεῖνόνου, Σέρ Ραβενάκι = Μα-
 μουνάς, 'Ηλιόγεννητη' 'Ανδρεοπούλου.

(ΚΕ'—487)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ψηφι-
 σате τὸ ΓΑΥΚΟ ΧΙΜΟΓΕΛΑ ἄποδει-
 κνόντες ὅτι εἶναι τὸ ὠραιότερον ψευ-
 δόνημον τοῦ φετεινοῦ ΔΗΜΟΨΗΦΙ-
 ΣΜΑΤΟΣ.

(ΚΕ'—488)

Γιούλη 'Ανθη, ἄρκουν οἱ συζήτησες.—
 Νίσβγαλο Τριαντάφυλλο, δέ μαν-
 τέρω.—'Κεραυνέ, μπόρδο παιδιά!

Πανταχού Παρῶν

(ΚΕ'—489)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ

ΔΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Τὸ σύνθημα τοῦ φετεινοῦ Δημοψη-
 φισματος.

(ΚΕ'—490)

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπουλες, δε-
 χθῆτε τὸν φιλικὸν χαιρετισμὸν ἀπὸ
 τ' 'Αστέρη τοῦ κινηματογράφου:

ΝΟΡΜΑ ΤΑΛΑΜΑΙΤΖ

(ΚΕ'—491)

Ολόθερμα ψηφίζω τὸν ΡΟΥΜΠΕΝΣ
 τὸν μεγαλύτερο ζωγράφο.

ΝΟΡΜΑ ΤΑΛΑΜΑΙΤΖ

(ΚΕ'—492)

Θῶνε Μάννας, σὲ ψήφισα. Αἰανέ,
 σοῦ ἀπαντῶ. 'Αλκισίς, σὲ ἔρω
 και με ἔξερεις.

'Αριστοφάνης

(ΚΕ'—493)

ΝΟΑΡ, ἔλα' σὲ περιμένω τὴν Πένυπτη.
 ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΕ'—494)

Αλκισίς, 'Αγροβιολέττα, 'Αριστοκρά-
 τισσα, ἀναλλάσσουμε Μ. Μ. μέσφ
 Διαπλάσεως; ΚΟΡΝΗΛΙΑ

(ΚΕ'—495)

Ιδανισμὸς, 'Γυμνασιονογ, ἀναλλάσσουμε
 τετραδιάμια; Δίσις: 'Αμαλία Ψυ-
 χολή, Λάρισσαν. 'Η ἰδιὴ σὰς:

ΡΟΔΟΜΑΓΟΥΛΗ

(ΚΕ'—496)

ΤΡΙΑΝΔΑΡΙΑ ΑΣΡΑΤΩΝ.

Ελλείπει ἐπαρκῶν ἀπαντήσεων παρα-
 τεινομένων διαγωνισμῶν. (ΚΕ'—151)
 ἐπὶ ἑνα μήνα. Δίσις: (ΚΕ'—266) Δια-
 πλάσπουλα, τιμῇ μας ἡ συμμετοχὴ
 σὰς στο διαγωνισμὸ μας.

(ΚΕ'—497)

Σουφράς, τα, ἀφού κατά τὴν γνῶ-
 μην σὰς δέν γνωρίζεμεθα, εἶναι
 δυνατόν νά γνωρισθοῦμε; 'Εάν ναι,
 γράψατε: Μαργιέτταν Κιστιοκήν (διὰ
 Κ. Π.) Σέρρες. 'Ο 'Αρχηγός τοῦ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

(ΚΕ'—498)

ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ελλείπει ἀπαντήσεων παρατεινομένων
 διαγωνισμῶν. (ΚΕ'—273) ἐπὶ ἑνα
 μήνα.

Ιδανισμὸς, 'Ηλιογεννητή, Τριαντα-
 φυλλένια, Πόνου Δάκρυ, Τριαντα-
 φυλλένια, Μάγισσα, 'Εομή, 'Ανδρόλα,
 'Ελλάς, 'Ελευθέρου Πουλί, Σειμωρίς,
 Δόν Ζουάν, Σουφράζεττα, Χειμῶρος,
 Μενεξεδένια, Γκαλιών, Καρέλια, 'Ελ-
 ληνικὸν 'Ιδεώδες, 'Ενα σὰς τετραδιάμια
 Μ. Μ. θά νοσήσῃ πολὺ τὸ ψωχὸ
 μας διαγωνισμῶ. Δίσις: (ΚΕ'—362).

(ΚΕ'—498)

Σύλλογος 'ΣΑΤΥΡΟΣ. Ζητοῦνται μέ-
 λη. Δίσις: Α. Πουλάκη (διὰ Ι. Π.)
 Λεωφ. Μιαούλη 35, Πειραιά.

(ΚΕ'—499)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΟΝ ΤΗΣ 'ΗΡΑΙΣ.

Προθεσμία δέμηνος. Συμμετοχὴ με-
 νόδραμιος: βορβέτια δύο. Διαπλά-
 σόπουλα, μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε με κάρτα
 ποῦ σὰς ζητῶ γιὰ θύμησιν τῆς Διαπλά-
 σιακῆς μου ζωῆς. Στείλατε: Βόρβη-
 λαν Σιώπη. 'Εγνατίας 71, Θεολογικὴν.

(ΚΕ'—500)

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ, ΜΗΑΒΙΑ, ΦΑΥΤΑ,
 ΓΚΑΙΜΟΝ, σὰς ἀνεκάλυψαν δέν εἶδαν:

Σκόρπια Ροδοπέταλα — ΒΕΤΑ ΓΟΡΓΥ-
 ΛΟΥ, Μήλιβι — ΚΑΕΙΟ ΠΙΠΓΕΡΓΟΠΟΥΛΟ.
 Φαῦστα — ΜΕΡΟΠΗ ΤΖΙΜΟΥ. Γκαλιών

ΙΣΜΗΝΗ ΤΖΙΜΟΥ. ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΗΜΟΥ

(ΚΕ'—501)

— εἶναι και δικοί, γνωστοί κι' ἀγνωστοί
 — ὅσοι κι' ὅσες τὴν καλὴσύνην θάγετε
 με κάρτα σὰς καλλιτεχνικά, Μ. Μ.
 Σας, ἑνα γράμμα, δὴν λόγια Σας ὅς
 μοῦ στέργατε στή Αἴση Ρ. Restante
 Σαρή-Σαμπάν (Νέστον).

ΠΑΝΟΣ ΔΕ ΧΕΙΜΑΡΡΙΟΤΗΣ

(ΚΕ'—502)

Μόζαρε, δέν εἶμαι ὁ Κρασάς.
 Σημ. τ. Διαπλ. — Βεβαῖο ὅτι Ζήρ-
 φεντ δέν εἶναι ὁ Κρασάς.

(ΚΕ'—503)

Πλάφωφ!.. χαστουκίζοντας δεξιὴν
 ἀριστερά, μπαίνω στο διαπλάσσο-
 σμο. 'Αλλοι σ' ὅποιον μπατάσῃ...

'Εγὼ ἡ ΑΠΑΧΝΑ

(ΚΕ'—504)

Πολτρεῖτα ἔδω. — Πρῶτον: 'Ονειρ-
 τῆς Κύπρου — δόκτορας. Μαλλιά
 ἄχρυα, μάτια γκρι πάλ, ὕψος κῆρυς.

'Εγὼ ἡ ΑΠΑΧΝΑ

(ΚΕ'—505)

ΔΗΛΩΣΙΣ: Δίσις τῶν (ΚΕ'—315 καί
 335) ἄλλας: Κυρία 'Αννυρὸ Βε-
 λήνη (διὰ Χατζηβασιλείου), Τοῖς πολὺν
 'Αργοπορία ἐκτελέσας ὑποσχέσεων ἐν
 κα ἀσθενείας. 'Αναμείνατε.

Μαργιέττισσα

(ΚΕ'—506)

ΤΑΞΙΣ ΜΕΓΑΛΗ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν καρτῶν
 (καλλὸν ὄν) με μὴ σέψη. Συμμε-
 τοχὴ ἐλευθέρω. Προθεσμία δέμηνος. Βορ-
 βέτια: Α') Πιπ-ἡ Καοδία (Ζο'ά), Β'
 Πετροῖς στὸν 'Ἡλιο (Ξενοπ), Γ') Να-
 τὰς (Ζο'ά). Κούλαν Παγιατάκη, Σάβη
 Κεφαλληνίας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ

(ΚΕ'—507)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΕ'—61)

1) 'Αθῶς, 2) Σίπυλος, 3) 'Ιδανι-
 σμός, 4) Μικρός Καλλιτέχνης. Μόνον
 δέκα ἀπαντήσεις; γιατί; Στείλατε Δίσις
 οἱ βραβευθέντες. Λοιποὺς ευχαριστοῦ-
 μεν.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Απὸ τούς ἐν παρενθέσει ἀρ-
 μούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχ-
 δορικὰ τοῦ 'Εσπερικῶν καὶ
 δεύτερος τοῦ 'Εξωτερικῶν.]

'Αδελφούλα μου, δρ. 15 (2 καὶ 4.5)

'Αφροδίτη, δρ. 15 (2.50 καὶ 5.50)

Θέατρον, Τόμος Β', δρ. 25 (2 καὶ 5). Τόμος Γ', δρ. 15, (2 καὶ 5).

'Ισαβέλλα, δρ. 15 (1.75 καὶ 4.5)

Καλὸς Δρόμος, δρ. 10 (1.75 καὶ 4.5)

Καλὸς Δρόμος, δρ. 6 (2 καὶ 4.5)

Κόκκινος Βράχος, δρ. 15 (2 καὶ 4.50).

Κόσμος καὶ Κοσμάς, δραχμ. 1 (2,30 καὶ 5).

Κωμῶδια τοῦ 'Αριστείου, δρ. 1 (1,50 καὶ 3,50).

Μαργαρίτα Στέφα δρ. 15 (2 καὶ 4,50).

Μητρούα, δρ. 5 (1,50 καὶ 3,50)

Πετροῖς στὸν 'Ἡλιο, δρ. 12 (2 καὶ 4,50).

Πόλεμος, δρ. 14 (2,75 καὶ 6).

Στάχνα καὶ Παπαρούνες, δρ. 1 (2, — καὶ 4,50).

Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 10 (1 καὶ 4, —).

'Η Τολμοφῶν Γυναικα, δρ. 1 (2,50 καὶ 5,50)

Φοιτηταί, δρ. 10 (1,80 καὶ 4).